

2014. december 25.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim

Karácsonyi Istentisztelet (1. nap)

„¹¹Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,¹²és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban,¹³mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését,¹⁴aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.” Tit 2,11-14

Drága Gyülekezet!

A tegnapi nap folyamán arról hallhattunk, hogy Isten cselekvésének megértéséhez, az Ő munkájához alázatos hitre, feltétel nélküli bizalomra, engedelmességre és nyitott szívre van szükség. Mert a megmagyarázhatatlan, felfoghatatlan, érthetetlen isteni tettet csak ezzel a lélekkel lehet megragadni. József, amikor szembesül azzal, hogy jegyese, Mária, akit még nem érintett,

akivel nem költözött össze, akik testi-lelki tisztaságban voltak, udvaroltak egymásnak, azt a hírt, hogy áldott állapotban van, ezt a hírt emberileg nézve, biológiailag értelmezve a legelkeserítőbb helyzetet teremti meg. De Isten munkája – Mária és József történetben is megmutatkozik – teljességgel megmagyarázhatatlan, felfoghatatlan, érthetetlen, nincsenek rá szavak, ellentmond minden emberi racionalitásnak, minden biológiai törvénynek. Ezért van alázatos hitre, feltétel nélküli bizalomra, engedelmes, nyitott szívre szükség. József, mikor meghallja Isten kijelentését, „ne félj magadhoz venni Máriát...”, akkor mi sem természetesebb, nem kezd tudományos magyarázatot követelni, nem kezd okoskodásokba, nem kéri számon Máriát, hogy adjon pontos magyarázatot, hanem Isten szava számára szent és sérthetetlen, komolyan veszi, hisz az Ő szavának, mert bízik Benne és engedelmes szíve van. Nincsen Józsefben semmi kételkedés, nincsen kétség afelől, hogy Isten cselekvése sok esetben szembe megy minden emberi magyarázattal, ezért van szükség hitre. Az alázatos hit, feltétel

nélküli bizalom, az engedelmes, nyitott szív képes befogadni olyan dolgokat, amelyek egyébként megmagyarázhatatlanok, felfoghatatlanok, érthetetlenek. Az ilyenfajta lelkület nélkül csak okoskodni fog az ember, s előtte nem fog megnyílni Isten világa, számára Isten Szava, a Szentírás üzenete érthetetlen és bezárul. Mert ez egy teljesen más világ, amit Isten hirdet, amiről Isten beszél. Ahhoz, hogy megértse, megnyíljon előtte, ahhoz olyan szívre van szükség. Ahol Isten látja a készséget az emberben, ott Isten késszé teszi azt a szívet, hogy megértse, befogadja mindazt, amiről hall. Hát ezzel a szívvel, ezzel a lélekkel hallgassuk, mit mond, mit üzen Isten a felolvasott Igén keresztül. Ahhoz, hogy megértsük – mégegyszer mondom – alázatos hitre, feltétel nélküli bizalomra, engedelmes, nyitott szívre van szükség. Megértsük, hogy Istennek mi volt a szándéka, terve, s mindez a mi javunkat szolgálta, miértünk történt.

A ma felolvasott ige megértéséhez messzebből kell elindulnunk. Miért is volt szükség a karácsonyi eseményekre? Tulajdonképpen miért is kellett megszületnie a kisdédnek? Miért

történt mindez? Egészen messzire, a kezdetekhez kell visszamennünk, hogy ezekre a kérdésekre választ találhassunk.

Az emberben a kezdetek kezdetén teljesen meghitt, harmonikus volt a kapcsolat, semmi nem ékelődött sem az ember-ember, sem Isten és az ember közé. Teljes volt a megértés, az egyetértés, szeretet és békesség volt, nem volt veszekedés, feszültség, nem volt félelem, bizalmatlanság, hátsó szándék, nem volt rosszindulat, féltékenység, harag, indulat, gyűlölet. Számunkra ez majdnem hogy teljesen felfoghatatlan, mert mindannyian egy ilyen világba születünk már bele, ebben szocializálódunk, növünk fel. Akkor nem volt semmi, ami megterhelte volna az ember-ember, Isten-ember kapcsolatát. Egyébként a szívünkbe bele van kódolva, hogy egy ilyen életre vágyunk mindannyian. Hogy felhőtlen, hogy teljes megértés és egyetértés legyen a házasságban, a családban, a gyülekezetben, az életben. Ezt szeretnénk magunk körül megteremteni! Na, de miért nem sikerül ez nekünk? Azért, mert valami történt! Ezt a meghitt, harmonikus kapcsolatot az ember felrúgta. Az engedelmességből

engedetlenség lett, a feltétel nélküli bizalomból bizalmatlanság, a hitből hitetlenség, a szeretetből szeretetlenség, a békességből békétlenség. Mindenben, ami addig volt, teljesen az ellentettje lett. Minden, amiben harmónia volt, disszharmónia lett. Disszaharmónia lett az Isten és ember között, s ez hatással lett az ember-ember viszonyra, kapcsolatra is. Ehhez pedig nem hitre van szükség, hanem egyszerűen csak szét kell nézni a családjainkban, a tágabb kapcsolatainkban, az életünkben, a világban. Sok esetben ott sincsen harmónia, ahol alapvetően szeretetkapcsolat van, mert szerelemből fogadtak hűséget egymásnak.

Tehát valami a kezdetekben megváltozott. Az ember fellázadt Isten ellen, mert, ahogy a Biblia fogalmaz: „olyan akart lenni, mint az Isten...” („⁵**Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.**” I. Móz 3,5). Felcsillant a szeme, hogy ő lehet mindenható, nem kell korlátok között élnie, azt tehet, amit akar, ne mondja meg neki, hogy mikor, mit, hogyan csináljon. Ez tetszett neki, s azóta is így él az ember. Hiába

mondta Isten neki, hogy ez nem vezet jóra, ez rossz út, ezzel minden megváltozik, nem, az ember inkább választotta az Isten nélküli életet. Ezzel megjelent a „bűn” fogalma. Amit addig csak hírből hallott és ismert: „**A kert minden fájáról szabadon ehetsz,** ¹⁷**de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.**” I. Móz 1,16-17. A „rossz”, a „meg kell halnod” kifejezést csak Isten szájából hallotta, de nem ismerte. Neki nem volt elég az, hogy Isten jót akart neki, ezért óvta. Nem, ő ismeretre akart szert tenni, hát megismerte, mi a félelem, mert ez volt az első, ami belépett az ember világába („**Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem...**” I. Móz 3,10). Megjelent a félelem, a szégyen, a vádlás, a hárítás, a bűnbakkeresés („**Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem**” I. Móz 3,12) félmondaton belül kétszer is megtalálható: „az asszony, akit Te adtál mellém...”. Vádolja az asszonyt és az Istent. Aztán megjelent a harag („**Emiatt Kain nagy haragra gerjedt,**” I. Móz 4,5), a gyűlölet, az első gyilkosság („**Amikor a mezőn voltak, rátámadt Kain a testvérére, Ábelra, és meggyilkolta.**” I.

Móz 4,8). Így történt, hogy a bűn beékelődött az Isten-ember kapcsolatába, amely aztán kihatott az ember-ember viszonyra is. Ennek a levét isszuk a mai napig. Ehhez nincs szükség hitre, hanem a mindennapokban láthatjuk, tapasztalhatjuk, érzékelhetjük, hogy milyen környezetben, milyen világban élünk. Mindent tudunk, hogy milyen a harag, a gyűlölet, a békétlenség, az ellenségeskedés, a rosszindulat, az irigység, a féltékenység, a vádlás, a háritás, a félelem, tudjuk, hogyan emészti fel az ember életét, a kapcsolatait. S ez mind-mind csak emészti, őrlí az emberi életet. Napi szinten ott van, tesz minden tönkre – legye egyszerűsítve mondom, gyűjtő szóként – a bűn. Ez teszi tönkre a házasságokat, a testvér-testvér kapcsolatokat, a családokat – tudnék mesélni – az emberi életet, aztán kergetik az embert hazugságokba, depresszióba, végül pedig a halálba. S a bűn megjelenésével megjelent az ember számára szintén legyőzhetetlen halál. Ez aztán végképp lesújtja az embert.

S tudjátok miből keletkezett mindez? Abból, hogy az ember nem hitt Istennek, nem volt feltétlen bizalma felé, nem engedett az

Ő óvó, intő szavának! Inkább ment a maga feje után! Hát ez lett az eredménye! Nézzetek szét, mi megy ma a családok életében, a házasságokban, az emberi életekben, ebben a világban. Jónak tartjátok ezt? Mert a bűn ennyire komoly sebeket tud okozni az ember életében.

S ekkor hangzik az az Ige, amit felolvashattam: „**¹¹Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, ¹²és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, ¹³mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, ¹⁴aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.**”

Isten látta, hogy az ember menthetetlenül halad egy olyan úton, ami egyenesen a halálba visz. Ha nem lép közbe, akkor az ember menthetetlen lesz. Ha az ember megy a maga feje után, akkor nincs visszaút. Ha a bűn uralkodik továbbra is, akkor a bűn

zsoldja a halál lesz. Láta, hogy az ember bűnei hova vezetnek, s tudta Isten, hogy a bűn büntetése nem lehet más, mint a halál. Tudta Isten, hogy a bűnt meg kell büntetni. A bűnnek vannak következményei, nem maradhatnak következmények nélkül. Ez így van ma a törvény világában, miért lenne ez másképpen az Isten világában? Isten tehát látta, hogy a bűnt nem lehet büntetés nélkül hagynia. És ezért jelent meg Isten üdvözítő kegyelme, mert az én bűneimnek – ne legyen kétségünk afelől, én is, ti is, mindannyian bűnösök vagyunk, vannak, akiknek látványosabbak, vannak, akiknek kevésbé, de ott van, jelen van –, Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek, mert az én bűneimnek a büntetését Isten ráhárította az Ő Fiára, aki miatt most itt vagyunk ezen a karácsonyi istentiszteleten. Jézus Krisztus ezért született meg, mert a mi bűneinknek a büntetését Isten ráhárította, Őt büntette meg az én bűneimért. Ő egyszer, s mindenkorra kifizette a váltságot, a meg nem érdemelt büntetést elszenvedte az én megérdemelt büntetésem helyett. Ez a helyettes áldozat mentheti meg az embert ma is. Kell-e ez neked? Elfogadod-e ezt? Ehhez

kell az alázatos hit, a feltétel nélküli bizalom, az engedelmes, nyitott szív! Meg van-e ez benned, hogy el hidd, elfogadd, hogy a karácsonyi események ezért történtek. Hogy az Isten üdvözítő kegyelme neked is megjelent, mert Isten válaszút elé szeretne állítani ezen a mai alkalmon téged, s azt akarja, hogy el hidd, Ő jót akar, Ő azt szeretné, hogy bízz benne, engedjél az Ő szavának.

Drága Gyülekezet!

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, mert látta Isten, hogy nagy bajban van az ember, látta, hogy az ember tehetetlen a bűnnel szemben, ezért jött Jézus Krisztus, hogy a bűn oda kerüljön, ahol a helye van, a keresztre, hiszen Ő elhordozta mi bűneink büntetését. A kisdéd Jézustól tehát jussunk el az értünk meghalt és feltámadott Jézusig. Az hogy értem történt minden, ehhez pedig alázatos hitre, feltétel nélküli bizalomra, engedelmes, nyitott szívre van szükség, hogy felismerjem, Ő ezért jött, s ezért ünneplejük Őt, adunk hálás Őneki!

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

Ámen!